

«Остались шашелі; гризуть, Жеруть і тлять старого дуба...», - писав Шевченко багато років тому. Ця ситуація вимагає негайної згуртованості, зосередження всіх наших сил задля подолання лютого ворога. Прояви агресії, які ми спостерігаємо на теренах нашої молодій держави, мають бути погашені мужніми «зеленими паростями», - захисниками свого народу.

На жаль, панство, яке було за часів Шевченка, лише дещо видозмінилося, трансформувалося, проте не припинило своїх посягань на чесний, славний український народ. І не потрібно чекати, коли «не стане ідола святого», слід вже зараз крок за кроком чинити опір «нянцям, дядькам отечества чужого».

Так писав Кобзар. Він знав, що його слова стосуються не лише сучасників, адже працьовитий народ, родюча земля, самобутня культура, співуча мова завжди будуть об'єктом заздрощів та зазіхань. Саме тому його спадщина виступає, окрім іншого, ще й певною «скарбницею порад», тим гаслом, яке ладне полонити кожне серце, згуртувати сили, підкріпити дух.

Так про що ж так співає Тарасова кобза? Про кожного з нас, про наш внутрішній промінь, що ще жевріє надіями на кращу долю, та про любов до своєї землі. Про наше сучасне і майбутнє, нашу волю і мрію. Про те, якою необхідною є постійна боротьба, від якої не втекти.

Закінчити хочеться зверненням до особи самого натхненника, Тараса Шевченка: «І тебе, Тарасе, «в сім'ї вольній, новій» ми пам'ятаємо, шануємо і згадуємо «незлим тихим словом». Дякуємо, що ти з нами щодня і щогодини в серці та думках! Ми обов'язково встанемо в колін і заживемо, «і небагатії, невбогі».

Владислав Крайник

Любий друже, товаришу по духу. Розповім тобі, про що співає твоя кобза сьогодні. А вона співає про новий розкол, та вже не на Лівий і Правий берег, а на Схід і Захід. Повторюється стара історія з новими обличчями. Частина України знов русифікується, та не тільки мовно, а й морально.

Все це відбувається нахабним способом, «по-братськи».

Та справжні українці не змінилися. Затиснуті, але не загнані. Неньку треба любити, та не всі це розуміють, чи навмисне не хочуть розуміти. І ось що маємо.

Проте, є патріоти в країні, що духом єдині. Воюють з ворогами сучасні козаки, у негоді та злиднях, зі зрадниками борються, воюють. І жителі свідомі їм допомагають.

Ми будемо стояти, свого не віддамо. «Борітеся – поборете»; – ось із чим йдемо. Пробач за наших дурнів, але така в нас доля, тяжка і клопітка. Можливо, біди в нашого народу колись і закінчатся, та не сьогодні. На цьому все, не маю більше часу.